

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Navraag

Hargh, M.C. van der

Citation

Hargh, M. C. van der. (1989). Navraag. *Bestuurskundige Berichten*, 4(5), 7. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233265>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233265>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

ANDERE OPTIEK

In het kader van de "gemiddelde BB'er spreekt ook een woordje Amerikaanse donut" presenteren wij Judy Scheuer, een Amerikaanse SPEA-studente. Sinds begin september 1989 studeert zij aan de Rijks Universiteit Leiden.

JUDY SCHEUER

I was asked to write a piece for the Bestuurskundige Berichten by Henk de Jong about my views about Public Administration. He said that it would be interesting to have an American exchange student's perspective on studying Public Administration at Gebouw 5. Henk's exact words were "Write something about Public Administration"

My first thought about this assignment was "Public Administration- I deal with it every day. How hard could it be to write something." Upon sitting down to write this, with a wastebasket full of attempts, I discovered that because I was so academically intertwined to Public Administration I couldn't narrow my thoughts down on any aspect.

I could've gone on write about the difficulties I've encountered in reading Policy Analysis for the Real World by Hogwood and Gun, or about the differences between Public Administration education in the Netherlands and the United States, or even about the different teaching styles of my various professors. But I'm not.

Instead of writing about some academic aspect of Public Administration, I decided to give my observations on something that takes place within Gebouw 5 itself- the coffee Break. This break within a class period surprised the entire American contingency represented on my program because this is NOT done in America. Granted, at my school, we have shorter classes which are held more frequently during the week. If for some reason though, my American professors decided to give a coffee break everyone would just leave, and not come back. Thus, they know better than to even attempt it. Personally, I love the coffee break. The break allows for a class period to be broken down to keep everyone's attention peaked but more important, you can get some needed caffeine. I don't just go for the coffee on the break, why stop there? Most of my classes are at 9:00 so I can get a few extra minutes to sleep by not eating breakfast. The break fits in perfect because I have a delayed breakfast then. Another nice aspect of the break is the opportunity to chat informally with your professors. When I'm not eating a mini-meal or talking, I like to look around at my fellow Public Administration students.

Students are the same everywhere. There are outward differences to be sure, for instance Dutch people on the whole, are taller than Americans, but intrinsically students are the same. In a social context, such as on the coffee break, certain patterns are evident. Clumps of people inevitably talk together -one group chatting happily about some party, trying to see and be seen; another progressively dressed group talk in low tones about something progressive; and yet another group talk together about the finer points of the lecture they just heard. To be sure, these are stereotypes but they can be seen whenever a random group of students congregate.

I will really miss the the breaks when I go back to America. I will rank high among the other non-academic things that I've learned during my stay in Leiden. I've learned how to manoeuvre a bike through traffic while carrying a crate of Heineken, and how to cram a semesters worth of work into one week of heavy studying. On a more personal note I've learned that Dutch students love to dress up in costumes for early Halloween parties and love to listen to the Blues Brothers. I've had such a good experience coming to studying in Leiden, and the sum of my total learning has been invaluable. It's still a shame about the coffee break -Maybe I could import the concept and start a new trend on American campuses eveywhere...a coffee break...yeah... what a thought!

NAVRAAG

Bij het doornemen van de inhoud van de vorige Bestuurskundige Berichten schoot mij ineens iets te binnen. Ik weet niet hoe het U vergaat, maar soms voert mijn geheugen me terug naar een bepaalde gebeurtenis uit het verleden.

M.N. VAN DER HARGH

In dit geval mijn middelbare schooltijd. Duidelijker kan ik het hier niet omschrijven. Mijn lezers hoeven overigens niet bang te zijn dat ik al te uitgebreid over mijn jeugd zal vertellen. Zonder al te onvriendelijk over te willen komen: mijn verleden gaat U in het geheel niet aan. De liefhebbers van dit genre kunnen beter aan hun trekken komen bij meer autobiografisch ingestelde personen in deze vakgroep. Nu terug naar mijn verhaal. Voor het vak grieks heb ik inder tijd een tekst moeten lezen van de geschiedschrijver Herodotos van Halikarnassos. Het thema, dat deze historicus aan de orde heeft gesteld, betrof de essentie van menselijk geluk en tevredenheid. In het oud-grieks klinkt dit heel wat minder 'soft' dan in het nederlands, maar dit terzijde. De oude grieken geloofden - en hierin sfonden zij overigens niet alleen-, dat het in hoge mate onverstandig was jezelf te vroeg gelukkig te prijzen. Een al te gelukkig mens kon slechts de afgunst van de goden verwachten. Pas bij iemands overlijden was het veilig een dergelijk oordeel uit te spreken. We leven wellicht tegenwoordig in haastiger tijden. Maar toch, 'prijs de dag niet voordat het avond is', luidt een oud gezegde.

Wat heeft dit bovenstaande van doen met het eerdergenoemde nummer van de BB? Het ligt zeker niet in mijn bedoeling de waarde van de klassieke talen te onderstrepen. Geen verdediging hier van het latijn en grieks. Daarom zal ik evenmin de dreigende introductie van de wet op de voortgezette basisvorming bespreken. Mijn opvattingen over cultuur zijn U bekend. Men heeft het of men heeft het niet. Zo simpel ligt dat. Wat is dan wel het geval? In mijn vorige column zag ik de gebeurtenissen in de vakgroep Bestuurskunde met welgevallen tegemoet. De komst van de nieuwe hoogleraren en de verhuizing naar gebouw 5 werd door mij met vreugde begroet. Die tevredenheid verdween ter plekke toen ik een artikel las van BB redacteur Steensma getiteld 'Bestuurskunde hoort niet thuis aan de universiteit' of iets in die trant. Mensen die al wat langer op deze vakgroep rondlopen weten dat ik mij vreselijk aan de schijn-tegenstelling kunde - wetenschap irriteer. Ik ben niet van plan eerder gedane zetten te herhalen. Voor nadere informatie over mijn opvatting in deze moet U maar mijn eerdere bijdragen in de BB raadplegen. Tussen U en mij gezegd en gezwezen heb ik de ,naar nu blijkt ijdele, hoop gehad dat we met het vertrek van de socioloog Van der Vall naar Rotterdam af waren van dit type borrelpraat. Bij zorgvuldige lezing en navraag bij de auteur zelf is mij overigens sindsdien duidelijk geworden

dat dit stuk niet serieus, maar als een satire op de HOOP is bedoeld. Tussen twee haakjes de HOOP is een nota van ex-minister Deetman -met een omvang van ettelijke honderden pagina's tekst- over de toekomst van het hoger onderwijsbestel in Nederland. Dat het artikel van Steensma niet erg geslaagd genoemd kan worden vind ik niet zo bezwaarlijk. Immers niet elke literaire poging kan en behoeft succesvol te zijn. Het meest bedenkelijke komt nu aan de orde.

Ik wil eerlijk bekennen dat ik geen expert ben op het gebied van de papierstroom die de universiteiten van het ministerie van Onderwijs en Wetenschappen bereikt. Zoals dat een volleerd bestuurskundige betaamt heb ik wel een keur van deskundigen op dit terrein in de vakgroep geraadpleegd. Deze lijst omvat: de onderwijsmanager Roborgh, de studieadviseur mevr. Gevers, de secretaris van de vakgroep De Vries en de rest van het Dagelijks Bestuur, de interuniversitaire studiecoördinator mevr Van de Velde, de coördinator van het 1e jaar werkgroepenonderwijsbestuurskunde van de JBW (WaCo) Dijkstra, de stagecoördinator Waalkens, de leden van de respectievelijke coördinatiecommissies 1e fase onderwijs, 2e fase onderwijs, onderzoek, internationalisering (de rest van de staf). De hoogleraren waren helaas niet te bereiken. Zij waren in het veld bezig de naam van bestuurskunde uit te dragen. Niemand maar dan ook niemand van de bovenstaande ongetwijfeld deskundige personen kon mij definitief uitsluitel geven omtrent het waarheidsgehalte van dit artikel. Men had wel een sterk vermoeden maar geen harde feiten tot hun beschikking. Dit is nu op zijn minst merkwaardig te noemen. Waar blijven we als zelfs de deskundigen het laten afweten? We mogen Steensma wel dankbaar zijn, dat dit falen op dit ogenblik aan het licht is gekomen. Nu betreft het slechts de HOOP. We weten niet hoe en of deze nota ten uitvoer wordt gelegd. Dit is ook niet bijster interessant. We moeten het belang van de universiteit voor de samenleving niet overdrijven. Ik vind daarom deze omissie in de kennis van de staf bedenkelijk maar op zichzelf genomen niet zo verontrustend. Wat wel aan mijn gemoed rust knaagt is het volgende. Bestuurskundigen hebben als wetenschappers (en dit zijn ze in de eerste plaats) tot taak het openbaar bestuur kritisch te volgen. Wat bij de HOOP-nota het geval is kan ook bij andere nog belangrijkere overheidsvoornemens gebeuren. De nieuwe regering heeft ons een enorme stroom nota's en notities over de bestuurlijke en sociale vernieuwing van de samenleving in het vooruitzicht gesteld. Bestaat er niet een kans dat tussen die berg papier zich een plan bevindt met een dubieuze strekking? Wie wijst ons daarop wanneer de wetenschappers slapen? Ik denk dat ik maar blijf waken.

